

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 28 березня 2006 року № 12 (124)

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

ПРИЧИНИ І НАСЛІДКИ

РЕЗУЛЬТАТ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ СВІДЧИТЬ ПРО НЕОБХІДНІСТЬ ФОРМУВАННЯ ПОТУЖНОЇ, ШИРОКОЇ СИЛИ НА ПРАВОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ФЛАНЗІ

Вибори 26 березня в Україні пройшли загалом демократично, без істотних порушень, якщо не брати до уваги наявність проблем суто технічного характеру. Особливо це видно на тлі недавніх виборів і пов'язаних з ними подій у сусідній Білорусі.

Проте висліди парламентських виборів багатьох, м'яко кажучи, здивували. Один з головних сюрпризів – несподівано високий електоральний урожай, зібраний Блоком Юлії Тимошенко, а також неочікуване третє місце "Нашої України".

СТЕРИЛЬНІ ЧИНОВНИКИ ПОМАРАНЧЕВОГО КОЛЬОРУ

Разом з тим, є очевидним, що результат парламентських виборів, який для багатьох виявився не те що несподіванкою, а таким собі льодяним душем – це результат нерозумної, м'яко кажучи, політики влади. Особливо для тих "хлопців" із команди Президента, для яких теперішня їхня присутність у цьому таборі – всього лиш черговий "проект", який нічого не має спільного з їхніми ідеологічними переконаннями (якщо вони в них є). Гроші – ось їхні переконання. Заради них вони готові не лише пофарбуватися у помаранчеві кольори чи заговорити українською мовою...

Відсутність ідеології (не можна ж вважати ідеологією "цінності Майдану", як це дехто намагається представити чи з причин своєї наївності, чи то навпаки), відсутність чіткої і зрозумілої позиції, як у внутрішньо-, так і зовнішньополітичних питаннях, що їх демонструє нинішня влада – ось одна з головних причин поразки на виборах блоку "Наша Україна".

Вибори засвідчили, що, на жаль, за час, котрий минув після президентських перегонів, нова владна команда не зуміла переконати хоча б якусь частину електорату з протилежного табору. Щоправда, і втрат особливих за цей час не відбулося – якщо рахувати голоси, подані за "Нашу Україну", БЮТ, Соцпартію, а також за тих, кого відносять до помаранчевої команди, але хто залишився поза межами нового парламенту. Це означає, що Україна, як і раніше, залишається поділеною на два умовних табори, найяскравішими представниками яких є Віктор Ющенко і Юлія Тимошенко, а також Віктор Янукович.

Чому, з яких причин нова владна команда не змогла хоч трохи вплинути на ту частину населення, яке на президентських виборах голосувало за Януковича?

Перша, найголовніша причина – ця команда ніколи не була єдиною, цільною, монолітною. Різні політичні сили (не кажу про Майдан як феномен) півтора року тому підтримали Віктора Ющенка переважно в надії на те, що його перемога призведе до серйозних суспільних метаморфоз і дозволить здійснити ротацію т. зв. еліт. Однак Ющенко не дозволив (не зміг, не захотів) піти на кардинальні зміни, пов'язані з переділом власності в країні. До якої міри він вчинив правильно з точки зору стратегії – це покаже час, однак тактично він, як свідчать результати виборів 26 березня, зазнав поразки.

Є ТАКА ПОЛІТИКА – ТОРГУВАТИ КРІСЛАМИ...

Втім, хоч як це дивно звучить, але саме третє місце "Нашої України" дозволяє цій політичній силі у парламенті стати тимчасовим утримувачем т. зв. "золотої акції". Адже маловірогідно, що між собою можуть домовитися і сформувати парламентську більшість Партія регіонів і БЮТ. Разом з тим, кожна з цих сил самостійно теж не зможе цього зробити. Відповідно, як Януковичу, так і Тимошенко, вочевидь, доведеться торгуватися з "Нашою Україною" щодо формування парламентської більшості.

Який же напрямок руху буде обрано у штабі "Нашої України"? Вочевидь, останнє слово тут – за Президентом. Разом з тим, судячи з деяких повідомлень, у "Нашій Україні" думки з цього приводу

Закінчення на 3-й стор.

ВИБОРИ-2006

Нижче подаємо інформацію щодо місцевих виборів, оприлюднену в ЗМІ станом на середину дня 28 березня.

Мер Харкова Володимир Шумілкін привітав Михайла Добкіна з перемогою на виборах Харківського міського голови. Про це повідомив перший заступник керівника обласного штабу Партії регіонів Олександр Кривцов. Хоча офіційних результатів голосування ще немає, але попередні підрахунки вказують на те, що Добкін набрав у півтора разу більше голосів, ніж його конкурент.

Вибори міського голови Сімферополя визнані недійсними. Таке рішення прийняла Сімферопольська міська територіальна комісія 27 березня увечері. 26 березня в бюлетенях по виборах мера кримської столиці не були проставлені штампи про виключення із списків кандидатів керівника Кримської організації Республіканської партії України Олександра Гресса і лідера виборчого блоку Партії національно-економічного розвитку України "За Крим без корупції" Віктора Невирко. Гресс був знятий з реєстрації за рішенням суду, а Невирко самостійно за три дні до виборів зняв свою кандидатуру.

Ужгородська міська ТВК завершила подрахунок голосів на виборах міського голови. Більшість ужгородців віддали свої голоси за екс-мера, екс-депутата Верховної Ради, представника блоку Литвина Сергія Ратушняка – 38,44%.

Новим мером Тернополя став представник партії НСНУ Роман Заставний, якого за попередніми даними прес-служби обласної організації Комітету виборців України подтримали 19,53% виборців. Його найближчий переслідувач Зіновій Щепановський набрав 14,96% голосів виборців.

За даними Комітету виборців України перемогу на виборах міського голови Дніпропетровська одержав діючий мер Іван Куличенко.

Кандидат на пост міського голови Одеси Едуард Гурвіц лідирує на виборах більше, ніж з дворазовим відривом від найближчого переслідувача. Згідно з інформацією міськвиборчкому, за станом на 6 ранку 28 березня за Едуарда Гурвіца проголосувало майже 175 тис. одеситів. Друге місце за кількістю голосів займає Сергій Бовбалан. Йому віддали перевагу майже 70 тис. мешканців міста.

Дорогі читачі! Передплата на газету "Нація і держава" приймається всіма поштовими відділеннями України. Інформація про газету міститься в додатку до Каталога видань України на 2006 рік – інформаційному листі №2. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,39 грн. 3 місяці – 4,17 грн. 6 місяців – 8,34 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

АКТУАЛЬНО

ПІДТРИМАЄМО НАРОДНОГО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Однією з найхарактерніших ознак спільноти є мова. Без національної мови немає нації. Недарма Московська імперія, привласнюючи собі все наше, основні зусилля спрямовувала на знищення української мови. Планово русифікуючи народ, навмисно усували чи змінювали наші слова, свідомо зближували мову. Українсько-російські словники можна було назвати російсько-російськими. У темряві лінгвоциду росли покоління українців. Ось де коріння сьогоднішньої зросійщеності, національної несвідомості значної частини українців. Після здобуття незалежності процес зросійщення, на жаль, не зупинився, а прискорився, чому сприяють інформаційні технології. Як за радянських часів, так і зараз українська мова багатьма трактується як селянська, побутова, така, якій багато чогось бракує.

На щастя, Бог змилувався над Україною, відбулася помаранчева революція. Майдан обрав народного Президента Віктора Ющенка. Нація почала підніматися з колін. Правда, не збулися сподівання, що українська мова невдовзі запанує у всіх сферах суспільного життя. Але, хоч повільно, процес українізації розпочався. На радіо та телебаченні сміливіше зазвучала наша мова. Все більше програм присвячується відродженню нашим народним звичаям, історії. За попередньої влади все робилося навпаки. Можна лише у страшному сні уявити, що було б з нашою мовою та й узагалі з Україною, якби до влади прийшов "проффесор" В. Янукович, якого Москва поздоровляла з обранням на посаду президента України.

Ось чому свідомі українці повинні підтримати всі дії народного Президента України Віктора Ющенка, спрямовані на зміцнення президентської гілки влади. Слава Україні!

Микола ЛЕБІДЬ,
м. Олександрія

ВІТАЄМО

З ТИТАНІВ НАЦІОНАЛЬНОГО ВІДРОДЖЕННЯ

Виповнилося 84 роки старшині Української Повстанської Армії, відомому фінансисту, журналісту, письменнику, творцю українського національного кіно Юрію Борцю.

...Його молодість пройшла у повстанських рейдах, в бункерах, у звитяжних боях з червоними і коричневими поневолювачами рідної землі. Давши присягу служити поневоленій Вітчизні до загину, він втрачав бойових побратимів, сплював кров'ю на кривавих воєнних дорогах, та жодного разу не зрадив присязі. Саме Він, разом з небагатьма побратимами, виконуючи наказ командування, у 1947 році заявив всьому вільному світу, що "Україна бореться, що Вони солдати непереможеної Армії..."

Ставши повноправним громадянином вільної, але чужої держави, Юрій Борець повною мірою проявив ініціативу, підприємницький талант і став заможною та незалежною людиною.

Юрій Борець – автор низки книг з історії Української Повстанської Армії – "З найкращими", "Рейд без зброї", "УПА у вирі боротьби", "Шляхами лицарів Ідеї і Чину", "За Україну, за її волю", "Упісти на заході", а також багатьох мемуарних та публіцистичних праць.

Він автор і продюсер відомої художньої кінострічки з історії УПА "Залізна сотня". Нині працює над постановкою багатосерійної художньо-документальної стрічки з історії України "Наша Батьківщина".

Разом з дружиною Тетяною живе він нині на австралійській землі. Та серце його завжди в Україні. І сьогодні Україна низько вклоняється своєму вірному синові та шле йому найкращі побажання за океан. З днем народження!!!

Анатолій САЗАНСЬКИЙ,
письменник, педагог,
дослідник історії України

ТЕРНОВИЙ ШЛЯХ УКРАЇНЦЯ

Вітаємо Якова Цеп'юка з 88-ю річницею від дня народження

Народився Яків Григорович 30 березня у селі Півче Здолбунівського району у сільській багатодітній сім'ї.

Перейнявся патріотичним духом, як і сотні і тисячі юнаків і дівчат тогочасної Західної України, що входила до складу Польської держави. У 1939 році став членом ОУН. Виконував функції станичного. Псевдо "Неписьменний".

У вересні 1939 року Польщу розділили між собою фашистська Німеччина і більшовицька Росія, а через рік Якова Цеп'юка арештували більшовики. 21 січня 1941 року Рівненський обласний суд засудив його до восьми років каторги і п'яти років позбавлення прав.

Далі була в'язниця у Дубно, Києві, Харкові. Довга дорога на схід до порту Находка. Звідти відправили пароплавом у Магадан і пішки до табору "Комсомолець". Довбали мерзлоту, вручну возили породу, з якої добували золото "для будівництва комунізму". Двічі був на межі життя і смерті. Повернувся додому у 1956 році.

Хата батьківська була спалена німцями. Брати Панас, Дмитро та Василь загинули від мадярів, німців і більшовиків. Яків Григорович працював будівельником, згодом на заводі залізобетонних виробів. З радістю зустрів 24 серпня 1991 року. Дотепер бере участь у різних акціях, що проводяться у місті і районі патріотичними організаціями.

Товариство політв'язнів та репресованих Здолбунівського району, а також районна організація КУН сердечно вітають Якова Григоровича з днем народження.

Бажаємо здоров'я і довголіття.

Микола ВОРОНКО,
голова районного Товариства
політв'язнів та репресованих,
Ігор Солтис,
голова РО КУН

З ЛОГОТИПОМ ПАРТІЇ ПАТРІОТІВ

Нещодавно на Київщині пройшла особисто-командна першість з настільного тенісу "Баришівська ракетка-2006" серед юнаків і дівчат 1991–1997 років народження за участі представників 7 районів області. У ході напружених і безкомпромісних поєдинків у загальнокомандному заліку трійку призерів склали відповідно юні тенісисти Баришівки, Вишгорода і Броварів.

Варто зазначити, що команда Вишгорода вперше виступала на змаганнях у новій спортивній формі з логотипом Конгресу Українських Націоналістів, за що майстри малої ракетки щиро вдячні Голові Секретаріату Головного Проводу КУН Степану Брацюню.

Валерій СИДОРЧУК,
член КУН

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

Вибори завершилися. Вперше в новітній українській історії вони пройшли вільно і демократично. Незважаючи на лемент щодо порушень виборчого законодавства, що його здіймали різного штибу опозиціонери, чинна влада продемонструвала справді демократичний підхід, надавши усім учасникам виборчих перегонів рівні можливості для агітації. Однак цього не скажеш про крикливу опозицію, акції якої подекуди носили далеко не демократичний характер. Наша газета вже частково повідомляла про напади на активістів "Нашої України" і Конгресу Українських Націоналістів під час виборчої кампанії, що їх здійснювали, переважно у південно-східних регіонах України, молодчики кримінальної зовнішності. Звичайно, робили це вони не з власної ініціативи.

Нижче подаємо ще кілька таких повідомлень. Насправді подібних інцидентів було більше, і вони вкотре підтверджують: бандити, котрі порушують чинний закон, повинні бути покарані.

ПОЛІТИЧНІ БАНДИТИ ПОГЛУМИЛИСЯ НАД ПАМ'ЯТНИКОМ ШЕВЧЕНКУ

У місті Токмак Запорізької області в ніч з 26 на 27 лютого кілька невідомих скинули скульптуру Тараса Шевченка з постаменту. Тоді оперативні заходи міліції не дали результатів. Пам'ятник був відновлений, однак 12 березня інцидент повторився: тепер скульптуру не лише скинули, а й серйозно пошкодили.

Протягом наступних трьох днів працівникам МВС вдалося затримати двох неповнолітніх юнаків, яких підозрюють у нарузі над пам'ятником Шевченку. На думку слідчих, мотивацією дій підлітків з неблагополучних сімей є звичайне хуліганство.

На думку голови Запорізької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Василя Тимчини "Ця подія має політичні мотиви, адже хуліганські дії повторилися двічі. За цим стоять усім відомі антиукраїнські сили, що перед виборами намагаються накрутити шовіністичну істерію".

Зараз біля пам'ятника Шевченку встановлено цілодобовий міліцейський пост, а саму скульптуру відновлено силами місцевої влади.

"БОГОМ ДАНИЙ" І ЙОГО БРАТВА

18 березня в м. Сімферополі було вчинено напад на агітаційний намет Конгресу Українських Націоналістів. Цього дня на площі Леніна відбувався мітинг Партії регіонів, на який звезли близько 15 тисяч осіб з різних регіонів Криму. Прихильники біло-голубих поводилися дуже агресивно та брутально лаялись. Коли ж почав виступати Віктор Янукович, натовп трохи вгамувався, слухаючи байки про те, що, мовляв, він, Янукович, "Богом даний Україні".

Після закінчення мітингу "регіонали" й не подумали розходитися. Підійшовши до намету Конгресу, вони почали кидати яйця, кричати "Хохлам не место в Крыму", "Это русская земля", лунали погрози: "Мы вас будем убивать, вешать!". При цьому один із представників штабу Партії регіонів підбурював людей до розправи. До намету Конгресу намагалися підійти журналісти, проте озвірілий натовп не пропускав їх.

Ситуація була серйозною, п'ятеро активістів КУН, які перебували в цей час у наметі, були в небезпеці. Лише завдяки оперативним діям співробітників МВС вдалось уникнути кровопролиття: вони вчасно оточили намет щільним кільцем, не підпускаючи агресивну навалу біло-голубих.

МІЛІЦІОНЕРИ ПОБРАТАЛИСЬ ІЗ "ЯНУЧАРАМИ"?

20 березня близько 15.00 у Донецьку було скоєно напад на агітаторів Конгресу Українських Націоналістів. До активістів КУН, що роздавали газету "Нація і держава" в партійному наметі, підійшли кілька агресивно налаштованих жінок, які почали рвати та розкидати газети.

Коли кандидат у депутати Донецької міської ради Михайло Сиротенко спробував вгамувати зухвалих нападниць, у конфлікт втрутилося четверо кремезних чоловіків кримінальної зовнішності. Один з них парасолькою сильно вдарив в обличчя Михайла Сиротенка. Після цього жінки розняли чоловіків. Працівники МВС, що були свідками інциденту, не відреагували на подію, наполягаючи, що вони "не при виконанні", в них "навіть кийків немає". Цікаво, що через кілька хвилин ті самі люди у погонах жваво обговорювали конфлікт та жартували з порушниками.

Під час нападу бандити вигукували: "Мы вам головы снесем". "После работы мы тебя найдем и убъем", – у присутності міліціонерів пролунала погроза в бік Михайла Сиротенка.

КЛАСОВО-КРИМІНАЛЬНА НЕНАВИСТЬ

21 березня площа Леніна в Донецьку знову стала місцем протистояння українських патріотичних сил та місцевих кримінальних елементів. Зранку група молодиків з написами на куртках "За Украину без Ющенко" почала погрожувати агітаторам Конгресу Українських Націоналістів. Вони вимагали зняти намет та викрикували: "Это наша Донбасская земля!", "Мы не уйдем, пока вас не уничтожим!". Потім шість молодиків напали на намет Конгресу, вирвали в активістів газети "Нація і держава" й підпалили їх.

Працівники МВС затримали лише двох осіб із групи нападників.

Підготовлено прес-службою КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПРИЧИНИ І НАСЛІДКИ

РЕЗУЛЬТАТ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ СВІДЧИТЬ ПРО НЕОБХІДНІСТЬ ФОРМУВАННЯ ПОТУЖНОЇ, ШИРОКОЇ СИЛИ НА ПРАВОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ФЛАНЗІ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

поділилися навпіл – "бізнесова" частина блоку нібито виступає за блокування з Партією регіонів, натомість "політична" – з БЮТ.

Від того, який напрямок буде обраний Ющенком і його командою, значною мірою залежить наша політична перспектива. Це може бути ризикований і авантюрний спринт на слизькому льоду на чолі з доволі сумнівною особою, котра уявила себе новітньою Жанною д'Арк. З іншого боку, Україні загрожує не менш небезпечний і складний шлях донбасизації України з усіма атрибутами цього явища – в бізнесі, культурі, зовнішньополітичних стосунках тощо.

Разом з тим, при торгах, як відомо, обидві сторони, котрі беруть у них участь, змушені домовлятися і шукати якісь взаємоприйнятні компроміси. Спрогнозуємо, що, поступившись у деяких владних кріслах, "Наша Україна" у випадку провадження перемовин з БЮТ своєю умовою виставлятиме недопустимість посідання прем'єрського крісла Юлією Тимошенко. У разі переговорів між "Нашою Україною" і Партією регіонів такою небажаною персоною для нашоукраїнців, очевидно, буде Янукович.

Можна припустити, що в будь-якому випадку ім'я першого прем'єра нового парламентського циклу буде не Янукович і не Тимошенко. Хоча важко сказати, скільки місяців триватиме прем'єрство цієї особи. Ще важче уявити, хто стане другим чи третім за черговістю керівником уряду. Але нас, схоже, чекатимуть тривалі і перманентні торги – починаючи з прем'єрського і спікерського крісла – і по вертикалі донизу.

ТУМАННІ ПЕРСПЕКТИВИ "НАШОЇ УКРАЇНИ"

Титул утримувача "золотої акції", що його може мати "Наша Україна", – це не привід для гордощів. Скоріше, це схоже на такий собі потішний приз.

Більше того, будь-який варіант розвитку подій об'єктивно грає не на користь чинного Президента. У разі, якщо керований кимось із його опонентів уряд досягне успіхів, це сприятиме зростанню популярності майбутнього конкурента на президентських виборах. У випадку невдачі – будьте певні, у винуватцях ходитиме насамперед Президент, натомість лідер опозиції матиме всі шанси для зростання електоральних симпатій. Щоправда, як уже було сказано, можна передбачити, що уряд і прем'єри у нас мінятимуться доволі часто. Але в такому випадку це знову ж таки не додаватиме Віктору Ющенку авторитету в народі, а сприятиме зростанню опозиційних до чинного Президента настроїв, на сьогодні персоніфікованих Віктором Януковичем і Юлією Тимошенко.

За такого сценарію неважко передбачити, що Україну і її народ чекають далеко не кращі часи, зате в каламутній воді нестабільності й далі ловитимуть рибу різні політичні божкі та спекулянти. При цьому зрозуміло, що у будь-якому випадку українська влада стане ще більш "диверсифікованою", її й надалі роздиратимуть протиріччя, і політичні та бізнесові інтереси її головних гравців у силу багатьох причин лежатимуть у різних площинах.

ТРІЩИНА В ДОНЕЦЬКІМ МОНОЛІТІ МОЖЕ СТАТИ ФАТАЛЬНОЮ ДЛЯ СИНЬО-БІЛИХ?

Щодо політичних перспектив переможців парламентських виборів, то ризикнемо спрогнозувати, що їх, можливо, чекають непрості процеси, пов'язані з наявністю в цій політичній силі двох лідерів. Один із них – публічний, використаний як символ, як прапор для електорату. Це Віктор Янукович. Інший – той, хто є лідером фактичним, проте хто до недавніх пір цурався відкритої політики – це Ринат Ахметов. Не є таємницею, що донецький клан не є монолітним, і в ньому присутні представники обох політиків. Також не секрет, що не у всіх питаннях серед донецьких панує повне взаєморозуміння і консолідація. Далеко не всіх впливових людей на сході країни влаштовує харизматичний (як все-таки виявилося) і амбітний Янукович, здатний на різкі ходи. Можливо, багато хто з тих же донецьких почувався б спокійніше, якби урядом керував якраз не Віктор Федорович, а хтось більш керований і передбачуваний. Відповідно, це може вплинути на перебіг переговорів щодо кандидатури майбутнього прем'єра – у випадку, якщо такі перемовини вестимуться у межах помаранчево-біло-синьої коаліції.

НЕ ТАК ЗАКОМУНІЗИЛИ...

Нищівної поразки зазнали комуністи. При наявній амплітуді народної підтримки, котру вони демонструють упродовж років незалежності, цій політичній силі, здається, залишилося зовсім небагато, аби остаточно перейти у розряд маргіналів. За умови, якщо не станеться чогось екстраординарного. Хоча, якщо проаналізувати стан справ комуністів у тих країнах, де вони ще збереглися і ще ворушаться, то можна дійти висновку, що згасання комуністичної ідеології в світі – це закономірний процес. Там же, де ще хоч трохи, бодай про людське око, принагідно згадують про Маркса, – приміром, у Китаї, – комунізму вже давно не будують, як би Симоненко не тішився успіхами китайців, ставлячи їх у приклад українцям.

Скоріш за все, комуністи ще якийсь час будуть присутні на політичному полі країни, але, звісно, на підтанцьовках. Можливо, їх чекає зміна лідера і прихід більш радикального політика, – щось на кштальт Вітренко чи Жириновського.

Разом з тим, порівняно висока кількість прихильників Вітренко не може не викликати стурбованості щодо психічного стану енного числа наших співгромадян. Але що вдієш – хворе суспільство...

Блок "Не так", вочевидь, щось не так організував – тому й вийшло не так, як обіцялося. Наразі важко уявити їхнє повернення у велику політику, оскільки не зовсім зрозуміло, на яку електоральну нішу вони можуть розраховувати. Отож, Медведчукові, очевидно, варто повернутися до адвокатської практики, а Кравчукові пора, мабуть, уже братися за мемуари, смакуючи при цьому улюбленими варениками з сиром.

ШМАТ ГНИЛОЇ КОВБАСИ НАЦІЮ НЕ КОНСОЛІДУЄ

А тепер – про головні причини поразки владної команди Віктора Ющенка і про наші перспективи.

За більш ніж рік перебування при владі нова команда так і не змогла запропонувати народу навіть якоїсь спроби формулювання національної, націєтворчої ідеї.

Хоча, якщо подивитися з іншого боку, то чи могли теперішні високопосадовці й урядники спромогтися на щось подібне? Звичайно, що ні. У американців, ще з ковбойських часів, побутує вислів: "не стріляйте в музиканта, він грає так, як уміє". "Хлопці" з нової владної команди "грали" так, як уміли, як навчилися за попередніх часів. А що ніхто їм не пояснив, що така, здавалося б, ефемерна річ, як потужна національна ідея, спроможна консолідувати націю і державу, – то це, вочевидь, не їхня вина. Вони цього не знають і не розуміють. Більше того – не хочуть ні знати, ні розуміти.

Вироблення і формулювання національної ідеї – прерогатива не владних чиновників, переважна більшість яких не знає української історії та української культури. Цим мусить займатися українська творча еліта. Не політичні спекулянти, і не шоу-блазні, котрі не злазять з телевізійних екранів, а – національна творча еліта. Завдання держави – нормальної держави, чиновники якої не моляться чужим богам і власній кишені, – сприяти процесам, які б дозволяли творити широке енергетичне поле для дикусій, полеміки, обміну думок. Яким чином? Опікуватися національним книговиданням – через вироблення вигідних пільгових умов для вітчизняного книжкового бізнесу, дбати про розвиток національного кінематографу, вкладати гроші у створення нових телевізійних проектів, сприяти розвиткові відповідних засобів масової інформації...

Якщо хтось вважає, що подібний шлях – занадто тривалий і малоефективний, і що набагато простіше дати народу "хліба і видовищ", і тоді цей народ, будучи ситий і вдоволений, проголосує так, як треба владі, той глибоко помиляється.

Образно кажучи, шмат гнилої ковбаси націю не консолідує. Подібного в історії цивілізації ще, здається, не було. Навпаки, потужними ставали ті держави, в яких була чітко налагоджена ідеологічна машина з усіма її атрибутами. І тоді, хоч як би це по-кощунськи не звучало, але навіть напівголодний народ, відчувши ідеологічну потугу влади, йтиме за нею. Прикладів цього – більш ніж достатньо, взяти хоча б СРСР чи теперішню Росію. Інша справа, скільки це триватиме, однак тут мова не про це, а про те, що нова українська влада виявилася абсолютно яловою, безхребетною у продукуванні національної ідеї.

За що тепер і розплачуватиметься.

Хоча бізнес–лібералі і обще–дємократи з владного табору, думаю, довго не чухатимуть потилиці. Адже "робити гроші" їм можна буде й за нових умов, тим більше, що особливих загроз для них не передбачається.

Дуже прикро, що надзвичайно відчутного удару зазнали ті наші співгромадяни, які справді живуть Україною. Звичайно, те, що сталося, ще не є крахом їхніх ілюзій, однак переважна більшість тих, хто щиро прагне, щоб Україна стала українською, наразі значною мірою розчаровані, пригнічені і розгублені.

СЛОВО – ЗА УКРАЇНСЬКИМИ НАЦІОНАЛІСТАМИ...

Очевидно, що процес суспільної кристалізації в Україні набуватиме нових форм. Відтепер ще більш гостро постає необхідність формування потужної, широкої сили на правому політичному фланзі. І цей процес необхідно починати невідкладно, вже сьогодні. Зрозуміло, що за будь-якого теперішнього політичного розкладу в країні домінуватимуть лібералі і соціалісти. Для націоналістів не існує поблеми з тим, як себе відносно цього позиціонувати. Настав час для того, щоб, відмежувавшись від ліберальної ідеї, чітко і недвозначно заявити перед суспільством про свої програмні цілі – побудову Української Національної Держави. І, відповідно, розгортати роботу. При цьому, очевидно, має бути чітко сформульована позиція українських націоналістів щодо Президента Віктора Ющенка і його дій, спрямованих на зміцнення української державності і розвиток української національної ідеї.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ЖИВЕ БІЛАРУСЬ

Отже, за думкою президента Білорусі, вибори в цій країні відбулися, і Олександр Лукашенко знову став першою особою держави. Офіційні чинники твердять, що за нього проголосувало 82% білорусів, опозиція наполягає, що 45%.

Міжнародні інституції, зокрема ОБСЄ і Європейський парламент, не визнали ці вибори чесними і вільними.

А чи можливо взагалі чесні і вільні вибори в умовах диктатури? Адже Лукашенка називають останнім диктатором Європи. І він абсолютно виправдовує такі оцінки. Парламент у Білорусі фактично призначається диктатором і запопадливо виконує всі політичні примхи Лукашенка. Вільної преси, незалежних ЗМІ не існує як таких. У країні створено атмосферу страху внаслідок терору і переслідувань опозиції. Протягом кількох років безслідно зникли найнебезпечніші для диктатора постаті: колишні міністри, генерали, журналісти.

На підтримання "совкової" психології і люмпенського менталітету працює ціла державна машина, що прагне дійти до кожного білоруса, щоб він не почувався поза державним контролем. Саме на це спрямована і так звана система річних контрактів, коли на роботу можна влаштуватися тільки на рік, а далі подивляться на твою поведінку: якщо почують від тебе політичний анекдот чи побачать нешанобливе ставлення до "бацьки" Лукашенка – не підпишуть контракт на наступний рік, тобто викинуть на вулицю.

Білоруси змушені жити в тоталітарному суспільстві. Одним із джерел його сталості виступає всебічна допомога Москви. Деякі політологи стверджують, що прихід до влади Лукашенка в 1994 році стався завдяки операції російських спецслужб. Нині Москва утримує Лукашенка за рахунок дешевих енергоносіїв і скуповування білоруської продукції. Це надає йому можливість забезпечувати якийсь мінімальний добробут невибагливим громадянам. Тому найбільше підтримують Лукашенка (колишнього голову колгоспу) селяни, пенсіонери і мешканці маленьких міст, інтелігенція обласних центрів і столиці.

Слід віддати належне білоруській опозиції, що веде боротьбу в надзвичайно важких умовах політичного придушення та інформаційної ізоляції, в умовах тотального залякування людей владою. Напередодні президентських виборів відбулися масові арешти, за грати запроторили кілька сотень людей. Білоруських патріотів звинувачували у... тероризмі, по телебаченню обіцяли жорстоку розправу всім, хто вийде на акції протесту. Особисто Лукашенко публічно розповідав, що кине проти опозиції силові структури. За таких умов говорити про "демократичні вибори" є просто знущанням. Які демократичні вибори могли бути за Сталіна, за Саддама Хусейна, за Мао-дзедуна?

Але кілька тисяч білорусів таки вийшли на свій Майдан у Мінську, вони таки поставили там намети, добре знаючи, що влада диктатора здатна на будь-який злочин проти інакодумців. Мужність цієї купки патріотів дає надію білоруському народові на національне відродження без промосковського фюрера, без диктату "совків", без тиску "старшого брата". Етнопсихологи давно помітили таку рису білоруського народу: дуже повільно навертатися у якусь політичну віру, але, навернувшись, демонструвати дивовижну впертість і послідовність в її обстоюванні. Білоруська нація має майбутнє. Живе Біларусь!

Мирослав ПЛАЙ

ТОЧКА ЗОРУ

ВЛАДА І НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ

"Усі кризи в Україні – політична, економічна, культурна – є наслідком кризи національної"

Д. Донцов

Знову нам, свідомим українцям, усміхається доля, щоб стати справжнім господарем на власній землі.

Чи вистачить у нас мудрості, розуму, єдності? Чи знову віками сторонні сили будуть маніпулювати нашою свідомістю, використовувати нашу роз'єднаність, наші безглузді амбіції, нашу патологічну ворожість до свого соплемінника та всі інші негативні риси, які заважають жити українцям у власне задоволення на власній землі?

Чи ми, свідомі українці, не здатні зрозуміти саму філософію боротьби за співіснування (виживання) серед спільнот світу?

Президентські вибори і Майдан підтвердили, що не партійна приналежність, а внутрішній стан (єство) свідомого українця допоміг відстояти незалежність України і вибороти свого Президента.

Але, на жаль, історія повторюється: українець розгублений і не знає, що робити з перемогою, як її закріпити. Навпаки – майже свідомо віддав ініціативу в руки різнокольорових антиукраїнських сил.

Будемо правдивими, притуплений природний (стадний) інстинкт та інерція мислення у способі захисту (суспільного самозбереження) спільноти в цілому призводить до несвідомої опозиційності українця навіть до своєї влади. В результаті – більш згуртовані представники інших національностей разом із національно несвідомими українцями заповнюють владні коридори.

Національно свідома частина суспільства, обравши свого президента, заспокоїлася і вважає, що всі питання повинна вирішувати центральна влада.

Треба пам'ятати, що, крім нас, свідомих українців, ніхто не врятує від чергового геноциду український народ.

Свого часу 44% естонців, об'єднаних за природним інстинктом, підкорили іншу роз'єднану масу і нині будують цивілізовану європейську державу;

40% казахів, об'єднаних на "імунному" рівні, розбудовують національну державу.

Настав час для свідомих українців зрозуміти парадоксальні, ненормальні явища, які відбуваються в нашому суспільстві: об'єднатися на більш інтелектуальному рівні і свідомо відмовитися від власних амбіцій, надмірних особистих інтересів, підпорядкуватись одній меті.

Тільки на такому свідомому виборі в Україні врешті-решт може творитися своя національна українська еліта, яка з приходом до повноти української влади буде ефективно відстоювати національні інтереси.

Без вирішення національного неможливо вирішити в Україні соціальні питання.

Національне питання, в першу чергу, повинно вирішитися на рівні української еліти через узгоджене підпорядкування. Без вирішення цієї проблеми провадження подальшого поступу буде ускладнено.

Приклади історії доводять, що всі поразки українства лежать в самій українській еліті, яку здатна творити сильна, вольова особистість.

А чого хоче народ? "Народ хоче мати хороше керівництво, вірити тому, щоб у ньому не було чвар, щоб воно було згуртованим. Людям спокійно від думки, що всі керівники тримаються разом, усі йдуть за одним лідером. Народ завжди щасливий, коли керівники, яких життя поставило над нами, варті один одного, тому і народові внизу легше бути згуртованими".

Це не наші слова, а які вони актуальні для нашого сьогодення.

Як свідомим українцям встановити повноту влади в Україні і одночасно вирішити національне питання в державі?

Сучасній і майбутній політичній боротьбі потрібна стратегія побудови політичної системи для відстоювання українських інтересів.

Щоб українці постійно мали владу в Україні, потрібно мати не менше двох українських потужних політичних сил. Існування однієї української політичної сили в умовах демократії залишає простір для діяльності сумнівних, різнокольорових антиукраїнських, антидержавних політичних сил.

Одна українська політична сила виконувала б роль влади, інша зайняла б місце опозиції і тим самим зменшила б вплив антиукраїнських сил, які намагаються виконувати роль сучасної опозиції.

Виходячи із стратегії, вже сьогодні до парламенту і місцевих рад повинні іти дві українські сили: одна провладна, інша в ролі опозиції.

Тактика політичної боротьби повинна вестися двома напрямками. Провладна вирішує проблеми суспільства залежно від умов. Інша, опозиційна, – пропонує своє бачення і вирішення. Така стратегія і тактика дають можливість тримати ініціативу в своїх руках.

1990 року у своєму виборчому окрузі до Верховної Ради нам, націонал-демократичним силам, в умовах низької національної та політичної свідомості електорату вдалося заручитися підтримкою 60% виборців.

2004 року в умовах психологічного тиску з боку влади і керівництва підприємства, проводячи роз'яснювальну роботу в робітничому колективі, авторові цього листа вдалося переконати 80% працівників на користь В. Ющенка при тому, що середній показник голосів за нього у нашому місті складав 35%.

Вважаю, що складові цього успіху були такими: 1. Аргументи. 2. Сила переконання. 3. Власний приклад. 4. Довіра.

Тільки організація національно-свідомих однодумців разом з прогресивно мислячими співвітчизниками, об'єднана однією ідеєю, озброєна ідеологією (теорією), програмою, єдиним статутом, здатна зламати хребет абсурдній, парадоксальній, ненормальній, неефективній системі.

Настав час творити таку організацію. Сьогодні це буде блок українських партій, а на майбутнє – потужна українська політична сила, яка, очоливши український народ, допоможе йому вийти з кризового стану та процвітати в майбутньому на благодатних землях.

Це не утопія, це внутрішня потреба кожного свідомого українця – разом зробити нашу державу однією з передових держав світу. Все для цього у нас є. Потрібно тільки розуміння та бажання.

Нас близько 9 млн. свідомих українців і ще плюс не менший потенціал. Хіба нам потрібна стороння моральна, матеріальна чи навіть фізична допомога? Все залежить від нашої самоорганізації, розуміння та бажання.

Лідерство на сьогодні для свідомих українців не повинно бути кінцевою метою, задоволенням своїх владних амбіцій, матеріальних інтересів, привілеїв, зверхності.

Ми ніколи не повинні забувати заклик нашого пророка Т. Шевченка до об'єднання: "Обніміться, брати мої, молю вас, благаю". Цей заклик повинен стати для нас духовним стрижнем задля вибореня українському народові кращої долі.

Володимир ГРИНЬКО,
м. Кривий Ріг

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

КРИК ДУШІ

Пише вам пенсіонерка 56 років з м. Вінниці. Я дуже хотіла б, щоб мій лист був надрукований, щоб хтось із політиків знав думку небайдужих громадян, в яких душа болить за свою державу не один рік.

Народ вийшов на Майдан не через те, що нас туди заганяли, а через те, що ми десятиліттями терпіли неправду й знущання комуністичної Росії, а пізніше "своїх" президентів Л. Кравчука та Л. Кучми. Ющенку повірили прості люди, яким набридло таке життя. А він обіцяв, що кожна людина буде жити гідно, що всі, хто винен у фальсифікації виборів, будуть покарані, що бандити сидітимуть у тюрмах. І що з цього вийшло? Продовжують керувати країною кучмісти і кравчуки. Що вони роблять для блага народу? Захищають свою недоторканність – адже їм можна порушувати закони, за законами у нас живе лише простий люд. Затверджують зарплату депутатів, урядовців, всіх чиновників та бюрократів 15–20 тисяч гривень – це нормально? Коли в чесних трудяг-робітників, педагогів та лікарів зарплата 200–300 гривень. Я думаю, більшість населення України проголосувала б, щоб всі депутати, чиновники і бюрократи жили на таку ж зарплату, як ми, пенсіонери – 300 гривень. Тоді ніхто з них не рвався б до Верховної Ради, до корита. Коли показують наших колишніх президентів Кравчука та Кучму у себе вдома, то складається враження, що ми оглядаємо національні музеї. То ж за які такі заслуги перед своїм багатостраждальним народом вони мають право так жити? Хоча не тільки в них такі палаци – у більшості депутатів, чиновників подібні "музеї". А молоді сім'ї, в яких по двоє дітей, після закінчення вузів і завдяки таким політикам залишились і без роботи, і без житла.

Л. Кравчук пішов в опозицію до Президента Ющенка. Кравчук вважає, що ми повинні йти не до кращого життя, а назад в комуністичний вік. Я вважаю, що таким політикам, як Кравчук, який нічого доброго не зробив для України, а одне тільки зло – аморально сидіти у ВР і псувати повітря. Заслуги Кравчука перед Україною відомі всім: здав Росії наші вклади, здав безплатно Росії Чорноморський флот, а найголовніше – створив нам бізнес на "кравчучках". Крім нього, в нашій державі не хочеться бачити таких горе-політиків, як Н. Вітренко, П. Симоненко, В. Медведчук, Є. Кушнарьов, Н. Шуфрич, С. Прошкуратова, В. Янукович, Т. Чорновіл, І. Шурма – вони завжди тягнули Україну в прірву, і зараз продовжують тягнути.

Кучмісти ставлять Ющенку палиці в колеса, бо хто ж за все відповідає – Ющенко. А він – людина вихована, моральна, порядна, і йому важко дати раду з цією перефарбованою бандою. Але на цій посаді йому треба діяти відповідно до тієї ситуації, яка складається в державі, – патріотично і рішуче. Споглядання гріха чи виявлення його, але без приведення винних до відповідальності – це теж гріх! Часто доводиться дивуватися нашим політикам, які сваряться, непристойно обзивають один одного. Їх вибрав народ, щоб захищали його інтереси, а вони себе поводять не як еліта (як вони себе люблять називати), а як банда. В "Закритій зоні" 5–го каналу показали п'яну фізіономію Кучми, як він здавав Росії Чорноморський флот. Мені було соромно за такого президента!

Щоправда, багатьом українським громадянам такі президенти подобаються. Вони хотіли знову здати свою Батьківщину Росії, коли голосували за Януковича, який два рази сидів, а третій повинен ще відсидіти.

Якби Президент Ющенко виконав свої обіцянки і посадив би бандитів в тюрми – тоді народ проголосував би за його блок на парламентських виборах, без-бігбордів, які коштують немалі гроші.

До речі, біг-борди у Вінниці з'явилися на кожному кроці ще за півроку до виборів, і переважно всі від партій Литвина і Бойка. У нас підручників в школі немає, ліків у лікарні немає, а в наших "вболівальників за народ" грошей зайвих немає на що витрачати, як на біг-борди. Вони ж не відривають від своїх сімей ці кошти, що йдуть на агітацію.

Катерина МОРОЗ,
м.Вінниця

УТОЧНЕННЯ

У нашій газеті (№9 за 7 березня ц. р.) було вміщено матеріал "Працюємо на сильну владу" за підписом голови Проводу Кримської організації Конгресу Василя Овчарука. Як з'ясувалося, автором вищезгаданої публікації є насправді Микола Білий, у якого ми просимо вибачення за цю неточність.

ДУМКИ ВГОЛОС

ГОЛІ Й БОСІ, АЛЕ...

За Кравчука–Кучми, окупувавши український інформаційний простір (найперше, звісно, телебачення), Москва посилено накидає нашим співвітчизникам думку "який-то рай у їхньому Заліссі, які-то високі зарплати, пенсії у тамтешнього люду".

Ще й тутешні агенти – московинські запроданські партійки, партії та блоки підспівують... Тиснуть на мізки потужно, аж моє знайоме подружжя (обоє з вищою освітою, обоє теле-, комп'ютерно-залежні) вже ледь не про еміграцію до РФ почали помишляти, абись там, знаця, на великих зарплатах-пенсіях порозкошувати.

На мої зауваги, що то все далека від істини звична московинська пропаганда, знайомі не дуже зважали.

Аж ось наприкінці минулого року мусів відвідати уральську родину, що мешкає у металургійній столиці Росії – Магнітогорську. Спілкувався там з робітним людом, пенсіонерами. Всі, окрім держчиновників та присмоктаних до металургійного комбінату "підприємців", скаржаться на нестачу грошей.

Але гроші – то така хвороба, що їх завжди бракує громадянам, як у виголоднілих постсоціалістичних, так і в ситих країнах Заходу. Тож не вельми довіряв скімленням. Та потрапила на очі замітка колишнього металурга Івана Єфремова в газеті "Магнитогорский металл" від 05.11.05 року, де пенсіонер оповідає про життя-буття своє, своїх колег, партнерів по грі в доміно. "Из нас четверых у одного меня пенсия 2500 руб. (416 грн. – *С. К.*), у Григория с Николаем по 1700 (283 грн. – *С. К.*), у Петра – 1900 руб.(316 грн. – *С. К.*)". Це у колишніх металургів, працівників важких, шкідливих виробництв (!) наприкінці 2005 року (!), коли у нас в Україні мінімальна пенсія була 325 грн.

Хтось закине, що там ціни на продукти, промтовари, можливо, нижчі... Не сказав би. Ціна на тамтешній "основний харч" – найдешевшу горілку 80–90 руб. (13–15 грн.). Гадаєте, за такого стану речей росіяни критикують владу центральну, з президентом Путіним включно? Як би не так?! Депутатів місцевих чихвостять. Центральний владі, щоправда, теж дістається, але (не смійтесь, будь ласка) нашій українській, нашому Президенту Вікторові Ющенку.

Винуватцям усіх совєтських негараздів – "клятим буржуїнам-імперіалістам" в РФ постсовєтський прийшли на зміну колишні "братні республіки": Україна, Грузія, Литва, Латвія, Естонія... Насамперед – Україна. Авжеж. Як покинута молодиця бальзаківського віку в усіх бідах своїх винить колишнього коханого, так і Росія нині...

Сергій КОВАЛЬ,
м. Чернівці

Нині в Україні російські шовіністи всіх мастей деруть горлянки, нібито захищаючи "права человека", посилаючись при цьому на західноєвропейську демократію. Базікаючи про демократію, ці українофоби або не мають ніякого уявлення, що це таке, або свідомо перекручують факти.

Основою західноєвропейської демократії є забезпечення гідного існування в світовому співтоваристві кожного, навіть невеличкої національної спільноти. Яскравий приклад: у князівстві Монако мешкає приблизно 30 тисяч чоловік, з яких понад 20 тисяч – французи. Але вся законодавча, виконавча та судова влади перебувають у руках 5 тисяч монегасків – корінної нації князівства, які є громадянами цієї країни. Всі ж інші її мешканці, яких у п'ять разів більше, тут мають тільки дозвіл на тимчасове перебування. Європа не знає агресивної міграції. Агресивної міграції зазнала Україна з боку Росії. І робилося це, як відомо, по-канібальськи. Так, штучним голодомором 1932–33 рр. в Україні було знищено мільйони українців, а на місця загиблих з Росії переселили відповідну кількість росіян. У 1944 р. з Криму були депортовані всі кримські татари, а їхнє місце зайняли переселенці з тієї ж Росії.

Для того, щоб забезпечити повноцінне національне буття своїм національним етносам та запобігти спробам агресивної міграції і міжнаціональних конфліктів, у всіх країнах Західної Європи були прийняті закони про п'ятивідсоткові квоти надання громадянства іноземцям. Вчені соціологи вважають, що кількість іноземців до 5% не може негативно вплинути на життя нації. За тим, щоб некорінного населення в країні було не більше 5%, уважно стежать відповідні державні органи. Мудрість цього рішення засвідчило саме життя. Західна Європа є багатонаціональним осередком, у ній відсутні як міжнаціональні чвари, так і волання про національні утиски.

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

ПОЗБАВ НАС, БОЖЕ, ТАКИХ "ДРУЗІВ"!

Шовіністи-росіяни ще й досі не розуміють, чому для вступу у Європейський Союз стоїть черга, а від правонаступниці Радянського Союзу біжать, як від чуми. Європейські міграційні закони існують вже більше п'ятдесяти років і повністю себе виправдали. В Україні у 1991 році при здобутті незалежності європейський досвід був проігнорований. У нас прийняли так званий "нульовий варіант": громадянство Української держави отримали всі, хто жив на той час на її території, незалежно від національності і терміну проживання на території України. А тоді тільки за офіційними даними на теренах України перебувало понад 22 відсотки мешканців неукраїнського походження (росіяни, євреї та інші). Таким чином, цей зловісний для українців нульовий варіант легалізував перебування в Україні всіх зайд, усієї російської агентури. Так була створена потужна проросійська "п'ята колона". Мабуть, про таких "українських громадян", як Симоненко, Вітренко і К° ще стародавні римляни говорили: "Позбав нас, Боже, таких друзів, а ворогів ми позбавимося самі!"

Прийняття "нульового варіанту" було злочином проти української нації. За західноєвропейськими законами, громадянство незалежної України мали б отримати не більше двох мільйонів мешканців неукраїнського походження. І якби ця норма була витримана, то і Верховна Рада. І виконавча влада на чолі з президентом мали б зовсім інше національне забарвлення. Хіба можна було надавати громадянство України великій зграї пенсіонерів "союзного" та інших значень, які все своє життя далеко за межами України працювали в ім'я "социалистичного Отечества", а, пішовши у відставку або на "заслуженый отдых", за солодким життям приїхали в Україну. Яку користь вони принесли Україні – невідомо, а от пенсії Україна їм сплачує – ще й немалі! Дивовижність ситуації полягає і в тому, що саме ці пенсіонери "союзного" та інших значень є одним з тих прошарків, які люто ненавидять незалежність України та й усе українське взагалі. Україну вони сприймають тільки як окраїну "Великой России" й не більше. Хто в цьому має сумнів, нехай поїде до Севастополя й подивиться, кого годує Україна. Нехтування п'ятивідсотковим бар'єром призвело до поділу України на два ворогуючих табори.

Неодноразово доводилося чути, що ось у нас в Україні є майже всі існуючі корисні копалини, що у нас 40% світових запасів чорнозему, що ми одна з найбагатших країн світу, що у нас були найкращі стартові умови для розвитку після розпаду СРСР. Інші держави, наприклад держави Балтії, не мають таких можливостей, як наша, однак їхній життєвий рівень незрівнянно вищий за наш, і "п'ята колона" не отруює життя корінним народам. Не чути й волань про надання російській мові статусу другої державної. Країни Балтії є повноцінними національними державами, члени Європейського Союзу. Поставивши на належне місце потенційну "п'яту колону", литовці, латвійці та естонці обрали свої національні парламенти, куди увійшов національно свідомий елемент – тобто націоналісти, патріоти своїх народів. Відповідно були сформовані й урядові структури. Адже націоналісти – дивні люди, можуть надзвичайно плідно працювати, виявляючи неабиякий талант і одержуючи майже символічну винагороду за свій труд. До речі, пенсію в країнах Балтії одержують тільки ті росіяни, які все життя пропрацювали в цих країнах й зробили свій вклад у розвиток цих країн. Росіяни всіх інших категорій одержують пенсії з Москви. Показово, що всі національні військові формування, які вели запеклу боротьбу проти московського окупанта, визнані суспільством як борці за незалежність й свободу цих країн й користуються величезною пошаною й відповідними пільгами.

В Україні ж, де після розпаду СРСР залишилися комуністи, досі царюють злидні та безправ'я. Чому ж комуністів і їхніх новітніх приплічників з перевертнями-українцями не викинути на смітник історії? Відповіді на ці запитання є, але це тема для іншої розмови.

Віктор МОЛОШНИЙ,
м. Харків

КОНТРОВЕРСІЇ

САДОМАЗО ПІД ПАРАСОЛЬКОЮ

Ми, яко homo sapiens, є назагал милими хлопцями та дівчатами і пухнастими створіннями Господа. Доки якісь штучки чи ідейки, дрючки або події не зачіпають нас особисто, сигналізуючи, що може прийти недобрий дядько і забрати нашу улюблену іграшку, чи підступна тітка, яка є руйнницею нашого спокою.

Наприклад, прийде до наших домівок символічний вуйко Путін, щоб відібрати відкладені для надзвичайних подій грошенята і сказати: "Не фіг вимахуватися, хохли! Ваші землі родючі, ваші жінки квітучі, ваші чоловіки ще зароблять на розбудовах португалій. Нумо, мерщій доплачувати за газ!" А йому вторитиме реальна тітка Зима: "Хочете тепла? Чому мовчите? Тепла, кажу, хочете? Башляйте за російський газ, бо заморожу!" А тоді ми починаємо киватися, як Ванька-встанька, висилати близьким знайомим sms-повідомлення, рятуймося, мовляв, клан під загрозою, згадаймо Батурин і Крути, згадаймо...мо...мо... і пішли-поїхали. Тим більше, що згадати направду можна ду-у-у-же багато!

Але ж можна ще згадати рядочок із завжди попсового колись шлягера: "Где ты раньше был, когда я с другим, с нелюбимым, над пропастью шла?". А й справді? Де ж ми всі були, коли російський депутат у Держдумі глумився над синьо-жовтим прапором, коли у Києві господін Жіріновскій таке вже виговорював про Ukraine, що не доведи Боже?.. Де ж ми є тоді, коли митець Задорнов, а за ним різномасті "кавеенщики" насміхаються над тим (звісно, чим), про що би їм яко громадянам іноземної держави варто було б промовчати – бодай із політкоректності – бо не до них мелеться. Де ми всі тоді, такі правильно-патріотичні? Де ж наші протести, державницька гідність і цілісність? Доки грім не вдарить, селянин не перехреститься?

Може, ми страждаємо садо-мазохістським комплексом у національному масштабі? І нам потрібно постійно відчувати небезпеку запотиличника? Коли запотиличник, наприклад, старшого брата, з нашої точки зору, легенький, то ми кайфуємо. Нам приємно? Лише коли брат починає розмерзатися, прищемлюючи нам пальці дверима, тоді починаємо скрипіти. Болить?

Колись у славнозвісній поемі "Мойсей" Іван Франко блискуче сформулював симптом національного садомазохізму: "Укрита злість, облудлива покірність усякому, хто зрадою й розбоєм тебе скував і заприсяг на вірність". Зараз начебто ми належимо лише собі. Тоді звідки той сервілізм, та, даруйте, рабська догідливість, що часто проковзує у журналістському запобіганні перед, приміром, російськими знаменитостями? Але що вже говорити про частину "акул пера", якщо колишній президент Кучма під час багатьох закордонних вояжів постійно демонстрував цей ледь прихований комплекс, це садомазо, для годиться прикрите дипломатичною парасолькою? А то й неприкрите, особливо перед російськими братами і сестрами...

І не треба плутати цей "привабливий" букет післяімперських комплексів із звичайною ввічливістю до гостей (за умови, що вони не почувають себе господарями у вашій домівці) чи закономірним інтересом до життя-буття інших народів (якщо цей інтерес не вироджується до заздрощів чи відчуття власної другосортності).

Зате, наприклад, до білорусів часто ставимося поблажливо, що ж, мовляв, вдієш, вони живуть у авторитарній державі... Хоча кожна держава містить неминучі ознаки авторитаризму. Така вже природа цього утворення як апарату насильства, що лише набирає цивілізованіших або більш варварських форм. Але, перефразовуючи біблійний афоризм, коли в очах інших народів ми бачимо різнобарвні шкалки, а в національному оці не помічаємо колоди, то це свідчить лише про нашу задавнену хворобу світосприйняття. Себто, їхні шкалки (їх, ніде правди подіти, немало) збільшено на відкуп їхнім "офтальмологам"...

Пересічні громадяни, до прикладу, США мають інші проблеми. Вони настільки повірили у надмогутність своєї держави, що часто не знають про інших майже нічого, бо світ для них поділений на два кольори: білий і сірий. На білому – З'єднані Стейти, на сірому – всі інші, з'єднані, роз'єднані чи неприєднані...

А всілякі розмови про комплекси, синдроми і болячки, тим паче не із уст "лікаря" чи "гуру", а такого, як більшість із нас, є лише нагадуванням, що прийшла пора звільнення і одужання.

Степан ПРОЦЮК,
м. Івано-Франківськ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДОКИ ТЕРПІТИ НАРУГУ?

Коли на кораблі з'являється багато пацюків, то відловлюють штук п'ять, кидають у бочку, закривають і тримають, поки вони один одного не поїдять. Пацюка, який залишиться, випускають в трюм, і він поїдає всіх інших пацюків.

Те ж робиться в Україні з часу Київської Русі. Після смерті князя Володимира сини почали ділити Україну на різні князівства, поїдали один одного, в результаті татари сплюндрували нашу землю. Вона попала під їхній гніт, а пізніше під гніт поляків і москалів.

Ще при житті Богдана Хмельницького козацькі отамани почали "поїдати" один одного, і Москва скористалася цим.

Мазепа хотів повернути волю Україні, але частина козацької верхівки продалася за нагороди Петру I.

На весь світ сяє наша Українська зоря – Тарас Григорович Шевченко, якого не шанують хіба що москалі-шовіністи. Однак "своє" бузининня та йому подібний бур'ян ганьбить національного генія. Такі українці, як Наталя Вітренко, Янукович, Грач виступають за другу державну мову – російську, яка років через п'ять проковтне і кісточок не залишить від української мови.

Тож звертаюся до гаранта нашої Конституції, до всіх чесних українців: треба зробити все, щоб врятувати українську мову, а значить і Державу. Пропоную нашому дорогому Президенту Вікторові Ющенку запровадити, щоб з першого класу всі діти, які проживають в Україні, вчилися тільки українською мовою, і тоді батькам-українцям відпаде потреба писати заяву, що я, мовляв, не хочу, щоб моя дитина навчалася в класі з викладанням української мовою. Я, як дідусь своєї внучки, через цей ганебний іспит пройшов. Сьогодні, спасибі "Просвіті", ми в м. Щолкіне маємо українську школу з навчанням з 1-го по 12 класи українською мовою. Підручники школа дістає де тільки може. Якщо ж наша Держава дасть років на п'ять пільги на всю продукцію, яка видається українською мовою, а на ввезення російської літератури, газет, журналів, на видання, які друкуються в Україні російською мовою, накладе великі податки, тоді українська мова буде врятована. А поки що у нас в Криму спостерігається протилежна картина. Україномовну газету "Кримська світлиця" постійно намагаються закрити, а всі російськомовні газети, які ганьблять нашу Державу, одержують з її бюджету дотації. Це роблять українські чиновники за допомогою Росії.

Коли ж у нас припиниться оте пацюкопоїдання?

Григорій ЯЛОВИЙ,
голова міської організації КУН,
м. Щолкіне, Крим

ПОЗИЦІЯ

Наша боротьба – це щось більше, ніж сама національна боротьба, бо наш ідеал свободи – це ідеал всіх вільних людей.

С. БАНДЕРА

МАЙБУТНЄ – ЗА НАЦІОНАЛІСТАМИ

Після помаранчевої революції відчутних змін в державі відбулося мало. Верхні ешелони влади намагаються щось змінити, а низи причаїлися й очікують.

Чому так сталося? Та тому, що століттями гнобили і винищували цвіт нації, еліту, так, як вирощують тютюн, обриваючи з нього цвіт, щоб росло більше листя. Ось і в нас цвіту мало, а лопухів, запроданців, перевертнів, шуфричів, тарасочорноволів вистачає. У теперішньої керівної "еліти" немає патріотизму, моралі, духовності. Патріотичної інтелігенції у нас мало і матеріально вона не забезпечена. І тому, щоб впливати на політичну ситуацію в державі, їй доводиться іти на різні "компроміси". Так помаранчева революція здійснилася за певних домовленостей з олігархами про підтримку В. Ющенка. Так само довелося В. Ющенку підписати меморандум з так званою опозицією (а точніше, з кримінальним кланом) для того, щоб сформувати новий уряд. Що ж, такі реалії, але головне, що перемога була за народом, і тому в даний час важливо не розчаруватися, а бути свідомими того, що однією помаранчевою революцією всієї нечисті, полови і кукілю, що плекалась окупантами століттями, не відсієш.

Хоча після помаранчевої революції не відбулось очікуваних змін, але для України в цілому вона має величезне значення. По-перше, вона згуртувала нас як свідому націю і довела правоту І. Котляревського, який писав: "де дух народу героїть, там вража сила не устоїть". По-друге, весь світ дізнався, що є Україна, що український народ культурний, толерантний і вміє відстоювати свої права і свободу. Підтвердженням цього є те, що в Конгресі США, в парламентах Європи та Азії Президенту України В. Ющенку парламентарі рукоплескали стоячи. А це значить, що плескали усім нам: тим, хто стояв на майданах, збирав і давав кошти на підтримку помаранчевої революції, і тим старенським бабусям і дідусям, які в переддень виборів Президента йшли з хуторів до сіл та містечок ночувати в родичів і знайомих, щоб бути ближче до виборчих дільниць і вчасно проголосувати за В. Ющенка.

І хоч не все гаразд у нашій хаті, але ми маємо бути горді і задоволені тим, що обрали Президентом В. Ющенка. Прошу всіх, хто сьогодні починає розчаровуватися і недооцінює результати помаранчевої революції, уявити собі, а що було б, якби ми обрали президентом В. Януковича? Уявили?! Правда, стає страшно? Отож бо воно.

Але в майбутньому нам, дорогі друзі, ще треба пересівати не один раз через виборче сито, а можливо, і через референдуми, всяких перевертнів і копитників, які вміло і швидко перефарбувалися. Був червоним – став помаранчевим, був у комсомолі, в КПРС, в Русі, а сьогодні вже в партії "Народний Союз "Наша Україна". Нам потрібні не перевертні і попандопули, а мазепинці, петлюрівці, бандерівці, які ніколи не зраджували свого ідеалу – Україна понад усе.

Наприклад, у Галичині до 1939 р. було понад тридцять партій, але коли почалася війна, то боротьбу за самостійну Україну організувала і вела єдина політична сила – ОУН–УПА. Як відзначала передова закордонна преса, і в помаранчевій революції основну чорнову організаторську роботу виконували націоналісти і націонал-патріоти, залучаючи і використовуючи олігархів для матеріальної підтримки Майдану, і це – правда.

Майже всі передові держави світу постали на націоналістичних ідеалах. Чехія в часи бездержавності втратила навіть рідну мову, але відродилася завдяки націоналістичній ідеї. До речі, вперше слово "націоналізм" вжито на початку XV ст. в Празі під час дискусії між національно свідомими чеськими професорами і їхніми опонентами. Завдяки націоналістичним поглядам передової, хоч нечисленної чеської інтелігенції, Чехія відродилася, стала морально і духовно культурною європейською державою.

І як би хто не політикував і не принижував націоналістичні ідеали, а все-таки майбутнє – за націоналістами.

Про перспективи націоналізму теоретик і дослідник, автор "Енциклопедії націоналізму" Луї Снайдер з упевненістю стверджує: "У сучасну епоху націоналізм поступово заступає місце патріотизму на світовій арені у зв'язку із зростанням конкуренції між націями". Правда комуністи і їже з ними плутають або й свідомо це роблять, ототожнюючи націоналізм з нацизмом (або плутають праведне з грішним).

Отже, кожен українець як складова одиниця великої української нації, якщо хоче жити в багатій, квітучій і демократичній Україні, повинен перейнятися ідеалами націоналізму і робити все, щоб при владі були чесні і порядні керівники-націоналісти.

Микола МИХАЙЛИК,
почесний голова Турківської РО КУН,
Львівська область

ПАМ'ЯТЬ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Незабутнім залишиться період визвольних змагань для цілого покоління молоді Галичини, що стала на боротьбу з ворогами нашого краю. Ще пам'ятають ліси Яворівщини молодих патріотів, натхненних "Маршем" Олеся Бабія: "Зродились ми великої години..." Не всім вдалося пройти крізь жорна війни і залишитися живим.

1 березня 1941 року – пам'ятна і сумна дата для багатьох жителів с. Поріччя. Минуло 65 років з того дня, як совєтські карателі вислідили і забрали п'ятірку місцевих патріотів.

Як розповідає старий оунівець, колишній воїн УПА Василь Михайлович Ройко (псевдо "Спритний"), осередок ОУН у с. Поріччі був створений у 1939 році. Членами осередку були: Микола Горошко (член УВО), Василь Ройко, Володимир Гайда, Степан Бідний, Павло Помірчий, Степан Кріль. Усі вони були активістами місцевої "Просвіти". Районний провідник Микола Горошко та підрайонний Василь Ройко були уповноважені ходити на зустрічі з кур'єрами від вищого керівництва ОУН. Військові вишколи хлопці проводили у Великопільському лісі, здебільшого уночі. Диверсійна робота проти совєтських окупантів велася спільно з молодими оунівцями з навколишніх сіл: Страдча, Великого Поля, Сторони, Мальчиць, Янова, Вороціва та Мшани.

Восени 1940 року розвідка ОУН повідомила, що готуються арешти членів організації в с. Поріччі. Хлопцям було наказано вдома не ночувати.

Першими жертвами енкаведистів стали студенти-гімназисти Михайло Киван з Поріччя та житель Страдча Іван Гусак. Їх заарештували напередодні Різдва в сорок першому. Полювання на молодих оунівців тривало. Довгий час спецоперації та засідки НКВС були марними. Та згодом енкаведистська агентура спрацювала майже безпомилково. 1 березня 1941 р., у ніч з суботи на неділю, юнаки потрапили до рук совєтських карателів. Василеві Ройку, який щоразу змінював місце ночівлі, вдалося втекти. У неділю зранку, під конвоєм, енкаведисти провели хлопців через село і біля млина допровадили до вантажівки. Мешканці Поріччя проводжали їх, жінки плакали. Біля машини хлопці зупинилися і попрощалися з усіма. Вони розуміли, що востаннє бачать близькі і рідні обличчя.

Тюрма на Лонцького, що у Львові, стала братською могилою і для п'ятьох поріччан, серед тисяч замордованих там совєтами.

Лише одиницям вдалося пройти коридорами катівні і залишитися живим. Від одного з них – Івана Матли, Василь Ройко і дізнався про долю й останні хвилини життя своїх побратимів. Василеві він розповів, що коли розпочалася совєтсько-німецька війна, енкаведисти поспішно розстрілювали в'язнів. Іван Матла стояв поряд з Горошком Миколою, і коли пролунали перші постріли, Іван упав, ніби неживий. У огненному хаосі він обмазав своє обличчя кров'ю убитого Миколи і накрився тілом вже неживого побратима.

Вони загинули як герої, так і не видавши місце базування організації та місця схрону зброї.

Події, що сталися в с. Поріччі, типові і споріднені для багатьох сіл Галичини, навіть у конкретній даті. Згадаймо в ці дні наших хлопців. Багато з них так і не встигли стати батьками, пізнати справжнє сімейне щастя, любов... Але всі вони пізнали любов до України та заплатили життям за цю любов.

Роман ХУДЗІЙ,
Яворівський район на Львівщині

ПЕРЕЖИТЕ

ГАЛИЦЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ 1945-ГО РОКУ

Згадки про дитинство і ранню молодість завжди спонукають до роздумів – збереглося в пам'яті те, що ніколи не забувається.

Хочу розповісти про події, які залишили незгасимий слід у моєму серці, й ще раз підтвердили, що добро є вічне і завжди пам'ятається.

Жили ми в селі Чішках на Львівщині у постійному напруженні. У садибі був великий схрон, побудований в 1942 році. У 1942–1944 роках через нього переправлялася зброя, медикаменти та військове спорядження.

Тепер наша хата завалилася, село – пустка. Але спомини – що прожито і пережито – залишилися.

Петро, чоловік моєї двоюрідної сестри Ольги, служив в радянській армії, тоді їхня частина зупинилася в місті Золочеві. Петро разом з лейтенантом і ще одним бійцем прибули в рідне село на свято Великодня. Моя мама тоді хворіла й попросила: "Йди Славку, до Ольги, подивися, що то за вояки, і потім все мені розкажеш". Я послухав і пішов. Бачу, справді за столом сидить Петро, лейтенант та один солдат. Різниці між офіцером і солдатом немає. Гімнастерки прані-перепрані. Правда, лейтенант має пістолет, що висить на кирзовій кобурі, на ремені. Святкуємо. Ольга вгощає, чим Бог послав, бо ж Великдень, а тут ще така радість – приїхав гадано-негадано чоловік. Сини Богдан і Зенко посідали батькові на коліна. Петро і Ольга радіють. Солдат розповідає про свою донечку Світлану. Одне слово – сімейна святочна ідилія.

Раптом вбігає схвильована тітка Марина й каже: "В село вступив великий відділ УПА. Стрільці стоять біля нашої хати на дорозі. Напевне, зараз будуть тут". Дійсно, до кімнати входять троє чоловіків, двоє з радянськими автоматами.

Відразу: "Руки вгору! Хто такі? Звідки й чому тут?" Всі перелякані, маленькі Богдан і Зенко – в плач. Лейтенант каже, що він родом з містечка Коростень, вдома лишилася старенька мати. Старший брат і батько, якого мобілізували польові військові комісаріати, загинули на фронті. Він у матері залишився єдиний син.

Солдат, пригадую, розповідав про спалене відступаючими фашистами село, і що родина його живе в землянці. Усі намагаються пояснити, що приїхали на запрошення Петра відсвяткувати Великий День. Адже Золочів від Чішок не так далеко, можна дійти й пішки.

Напруження в хаті спадає. Ольга запрошує "упівців" до столу. Але ті кажуть, що ніколи, бо на дорозі чекає курінь. Старший забирає в лейтенанта пістолет "ТТ" і застерігає, щоб не виходили з хати, бо вони під вартою.

Моторошно, усі почувають себе скуто. Лейтенант говорить: "Все одно смерть, за пістолет розстріляє ревтрибунал, якщо не розстріляє УПА. Матуся трьох смертей не переживе". Петро відповідає, що якби знав, то сидів би в казармі у Золочеві.

Страшно було чекати невідомого й без надії сподіватись. Але до хати зайшов командир відділу і сказав до Ольги: "Ґаздине, вийдіть, надворі поговоримо". Солдат тоді говорить до лейтенанта, що, може, все обійдеться, вони ж стройові солдати, а не енкаведисти. УПА бореться за Україну, а вони – українці.

Прийшла Ольга, каже, що командир сказав їй вийти на дорогу, яка веде до Кадлубичі (тепер село Лучківці), десь притулитися до дерева і чекати. Коли загін йтиме дорогою, він в кінці колони їхатиме на коні, то нехай вона підійде і отримає пістолет.

Хата стоїть біля самої дороги. Чути брязкіт зброї, загін виступає в напрямі до школи. Воїнів багато – чоловік 300, а може й більше. Колону замикають три чи чотири підводи. Через деякий час повертається Ольга. Віддає лейтенантові "ТТ", але без патронів, бо курінний забрав їх собі. Тітка Марина говорить, що за курінного і за загін треба дати на молебень, щоб здорові ходили.

Ольга розповідає – на прощання він сказав, що український народ поніс і ще понесе за свою свободу величезні жертви. Хоча станична весь час говорила, щоб "совітів" покарати, він вирішив поступити по-своєму. Великдень і збройна боротьба УПА повинні поєднати східних і західних українців. Просив від його імені передати Петру подяку за запрошення солдатів на свято Великодня.

На другий день Петро і два його товариші, обтяжені дарунками та спогадами, відбули до Золочева. А люди ще довго згадували ту історію. Говорили, що курінний чи сотник десь з наших сторін, з Львівщини. Дехто казав, що він – колишній командир червоної армії, сам з Полтавщини. Хто знає? Хто тепер скаже? Можливо й загинув.

Повернувшись додому, і лейтенант, і солдат часто в колі своїх близьких згадуватимуть галицький Великдень 1945 року, гостинність, доброту та мудрість як Ольги, так і безіменного курінного.

Мирослав ПАСТУШОК,
смт Олесько,
Буський р-н,
Львівщина

АКТУАЛЬНО

МИ ВИЙШЛИ НА РУБІЖ

"В Україні дійсно проживає багато росіян. Але чому вони тут опинились? Мабуть, тому, що вони самі або їхні предки приїхали сюди в пошуках кращої долі. Як-от мій батько – росіянин, який ще зовсім хлопчиком приїхав до Харкова, тікаючи з Курської губернії від голоду і злиднів. Україна дала йому притулок і хліб. Так хіба ж моя совість дозволить мені хаяти Україну та її мову? Свого часу я заборонила дітям відмовлятися від вивчення української мови в школі (колись було таке), і вони, хоч і є російськомовними, українською володіють. Та їм і на думку не спаде вимагати, щоб російську мову зробити державною.

Я розумію, що треба багато часу, щоб скрізь запанувала українська мова. Але вірю, що такий час настане. Полякова Лідія Павлівна".

Такої ж думки стосовно нав'язуваної Україні узаконеної двомовності тримається грузин за національністю В. Апціаурі, який живе в Одесі. На доказ того, що не тільки він, а й одесити в цілому знають українську мову, він починає свого листа по-українськи, а далі коментує (нарочито також цитую мовою оригіналу): "Я, особа кавказской национальности, хорошо знаю украинский язык. Да почему бы и нет, если великий философ Сковорода знал мой грузинский язык почти в совершенстве! А тем более, что я живу в Украине, ем украинский хлеб. По-моему, чувство благодарности этой земле должно быть у каждого неукраинца, который волей судьбы здесь очутился. В государстве Украина государственным языком должен быть только украинский".

Із зацитованих листів бачимо: люди чудово розуміють, що вся ця гра у мовну карту має на меті аж ніяк не захист російської мови (від кого та від чого захист?), а цілковито інше – внести та закріпити мовний розкол України, як і релігійний, посіяти міжетнічну ворожнечу, поставити під сумнів саму доцільність існування нашої держави з тим, щоб знову затягнути нас до нової російської імперії, яка себе без України не уявляє. Руйначі, нищителі Української держави – це можна сказати про кожну з політичних сил, у програмах яких обстоюється офіційна двомовність. Її запровадження однозначно означає повернення Малоросії замість України, ставить хрест на наших європейських устремліннях, перетворює нас у ні для кого нецікавий – ні для самих нас, ні для світу – дублікат сусідньої держави. А ще це означає, повторюю, втягнення нас у перманентну міжнаціональну ворожнечу, війну мов, що дуже легко може перерости й у війну громадянську. Тому й наполягають численні мої дописувачі: на найзнавісніліших гравців у російськомовну карту час накидати гальмівні сорочки.

Ось ще характерні листи. Надія Оркишин з Дніпропетровська: "Нещодавно Наталя Вітренко усіх нас здивувала своєю заявою на ISTV, що вона українка. Українка, яка поставила метою свого життя винищувати Україну в Україні, а найперше – українську мову? Українка, яка сповнена чорної злоби і жовчі на все, що має український колір? А найсмішніше те, що ця госпожа вдає, буцімто люди й не знають, у кого вона так запопадливо відпрацьовує. Господи, як же це так – жити в Україні, серед українського народу – і бути його найзапеклішим ворогом..." Або й лист на цю ж тему Л. Калюжної з м. Зіньків на Полтавщині: "Такі, як Вітренко і їй подібні, кожного разу націлюються вистрелити мені в серце, обстоюючи білоруський варіянт. Я що – не знаю, в чому він полягає? Та в тому, що білоруську мову там вже вбили, бо, кажуть, лише 3% нею говорять. А це ж ще тільки цілються. А що як вистрелять? Вражає і фарисейство деяких з тих, хто на Майдані підтримав (корисливо) Ющенка. Як-от соціалістів. Кричать вони, хто вбив Ґонгадзе, а в той же час заміряються разом з іншими антиукраїнськими силами зробити двоязичіє, ніби й не розуміючи, що тим самим буде знищена українська мова. Хто зупинить це? Доки будемо гинути на рідній землі?"

Закінчення. Початок у № 11

Маючи на увазі і блок Вітренко, й інші партії та блоки, які обстоюють офіційну двомовність, Григорій Кульович з м. Рави-Руської Львівської області цікавиться: "Чому на явно антиконституційні, антидержавні програми та дії ряду учасників виборних перегонів не реагує Міністерство юстиції? Чому міністерство нічого не робить для того, щоб провокатори припинили грубе порушення 10-ї статті, де чорним по білому записано: державна мова – українська? І як це виходить, що ЦВК допустила до участі у виборах явно антидержавні сили?"

Лист Андрія Довгуна з Луцька: "Якщо така дурість, як узаконення в Україні другої державної (це те ж саме стосовно української мови, що і двожонство стосовно нашої християнської традиції), – якщо це буде упроваджене, скажімо, Партією регіонів, яка так мучиться дизентерією федералізму і двомовності, то це призведе до російської одномовності в усій Україні, до повного погрому і знищення усього українства. Вже і сьогодні двомовність у нас існує у вкрай загрозливих для української мови пропорціях. Тому я і запитую цих двомовників-шахраїв, наперстників: якого ви біса хочете?

Або наведу й такі аргументи, – пише п. Довгун. – В інформаційному плані російська мова як державна недоцільна вже тому, що наші дві мови близькі, для більшості взаємозрозумілі. Тому узаконювати в Україні наслідки колоніального гніту – аморально та абсурдно, навіть злочинно. Такі домагання реакційних сил треба розглядати як злочин з відповідними висновками і діями. Або в економічному плані – які величезні бюджетні гроші були б потрібні для введення російської як державної! Поліграфія, підготовка й утримання відповідних кадрів... Ми що – такі багаті, що нам тільки й не вистачало, щоб оплачувати з власних кишень зовсім непотрібну для нас другу державну мову? Або візьмімо план психологічної раціональності. Сама ідея двомовності абсурдна, середньовічно-дика, віддає якимсь хворобливим інфантилізмом імперських ображених, амбіційних і агресивних сил, якоюсь психопатією. Така двомовність, крім розколу суспільства і протиборства, не дасть нічого доброго, і є нераціональною, логічно недоцільною. Та навіть за Законом Божим – кожна мова в світі повинна мати свою територію, тобто землю свого існування. І, нарешті, в політичному і правовому плані: надання російській мові статусу другої державної не відповідає вимогам правових документів ООН і ЮНЕСКО і є ніщо інше, як реваншистський наступ із "того світу", світу середньовічно-царськоросійських-фашиствуючих темних сил, дуже часто пов'язаних, зокрема й спадково, з тією адміністрацією ЧК, НКВД, МДБ, КДБ й іншого, чортам подібного, що охороняли свого часу мільйони політичних в'язнів та пильнували за порядком у середовищі всіх інших, хто формально в ув'язненні не був.

Тому стосовно мови – кожний овоч росте на своїй грядці. Грядка для української мови – це Україна. Але нікому з росіян ми українську мову не нав'язуватимемо. Тому, вважаю, потрібно відділяти од російського народу найогидніше злочинне утворення, ім'я якому – великоруський шовінізм. Це так само важливо, як зовсім різні й українець та хохол, малорос, яких теж треба не змішувати в одне ціле".

Характерно, що все частішають у моїй пошті й листи наших російськомовних громадян, котрих обурює факт безчесних маніпуляцій цією їхньою якістю. Як-от, наприклад, Валентину Столярову з м. Кіровограда: "У мене дуже багатонаціональний рід, у якому є українці, молдавани, цигани, узбеки, євреї, росіяни. Навіть дружини трьох моїх синів належать до різ-них національностей: одна – молдаванка, друга – українка, третя – росіянка. Усі дружно живемо, ніхто нікого не принижує. То хіба не може так бути і в цілій країні? Але гляньмо, як брутально поводять себе в Україні деякі неукраїнці та українці-яничари. Замість виконання законів держави ображають її звичаї, мову, прапор, національну гідність титульної нації. Я бачу вихід в одному: оголошувати таких злісних осіб персонами "нон грата" і видворяти за межі країни. Це стосується і лідерів тих політичних сил, які, наполягаючи на другій державній мові – російській (як-от Вітренко, Симоненко, Костусєв та ін.), вносять цим великий розбрат. На жаль, життя моє так склалося, що я російськомовна українка, але я так вболіваю за честь України, що хоч мені вже 65 років, я саме тепер повертаюся до рідної мови. Пишучи вам, я вчуся писати своєю мовою, адже раніше ніколи нею не писала. Я не хочу, щоб моя рідна мова стала мовою Вєрки Сердючки, не хочу, щоб разом зі зникненням наших сіл зникала наша мова. Тому двох рішень не може бути: державна мова в Україні лише одна – українська! Прошу пробачення, якщо десь допустилася помилки. З повагою Столярова Валентина Олександрівна".

Реалістично осмислює ситуацію і відкритий чесності та правді Донбас. "Пише вам постійний слухач із Луганщини – краю кучмістів і регіональної мови" (ну, навіщо ви так, пане Вікторе Бондаренко з Луганська, про свою область, адже Луганщина є різна, що я широко показую у щойно виданій своїй брошурі "Жива душа донбасівського краю"). Інша річ – обурення п. Віктора діями шовіністів на Луганщині, які "не бажаючи бути національною меншиною, назвали свою мову регіональною. У нас немало підспівувачів двічі кримінальника й доктора провокаційних наук, яких треба депортувати в Росію як українофобів".

Також луганчанка Світлана Довганська, яка свідчить у своєму листі про те, як Луганськ ставав на її очах російськомовним. Коли в 1948 році вона, російськомовна дівчина, пішла до української школи (російських було тоді в Луганську мало), то "від того, як діти глузували з моєї російської мови, мені навіть не хотілось ходити в школу. Але по-тім я звикла, довчилась до 9 класу – і раптом, фактично враз, всі школи перевели на російське навчання; ясно, що за вказівкою. І ось маємо тепер за неповних півсотні років ситуацію, коли, як сказав один чоловік, я б його задушив, хто розмовляє по-українськи. Наче тут інша країна, а не Україна. Сидять в області здебільшого ті ж, що й до 1991 року, або й ще гірші, і разом з проросійським Януковичем паплюжать українську мову, яку якщо й знав, то тут, у Луганську, забудеш, бо скрізь російська. А ще ж ці безсоромні брехні, нібито російську ущемляють. Неправда! Тяжко страждає тут українська мова. Світлана Довганська".

Лист Анатолія Чурсіна з селища Гольмівський (Горлівка) Донецької області: "Як бачите з прізвища, я росіянин, але все життя прожив в Україні, тому і вважаю себе українцем. Ось чому мене вражає, що ми так несміливо почуваємося перед тими, хто домагається у нас "двуязичія". І ви у вашій передачі також трохи делікатничаєте щодо шовіністів, хохлів та яничар. Вибачайте, що це зауважую, але по-іншому не можу, бо яке тут може бути делікатничання, коли антиукраїнські сили діють так нахраписто. Ось уявіть собі – нам на Донбас пхають статус російської як державної за ситуації, коли державну українську вже й так тут мають наче за якусь чуму. Єдине, де вона вживається, це різні бланки. Але коли я заповнив бланк тією мовою, якою він надрукований, то мені з віконця сказали: "Что вы написали? Сейчас же все перепишите по новой и не оригинальничайте". Ось так. І це нас хтось переконує у тому, що шкоди українській мові від того, що російська мова стане державною, не буде? Хіба що смішний той, хто у це повірить".

Або й ще один лист з Донеччини – від Віктора Козодоєва з Маріуполя. "Я русский по национальности, – цитую мовою оригіналу, – но меня поражает, почему такая возня с вопросом языка, особенно здесь – на Донбассе. Идет сплошная спекуляция на языке, и это в то время, когда украинского здесь не услышишь. Лично я во многом обвиняю в этом самих украинцев, большинство которых в Мариуполе и не украинцы, и не русские, ибо предали свой язык и, считай, свою Родину. Я не питаю особого уважения к бандеровцам, но они ведь патриоты, за что их нельзя не уважать. Да за предательство своего языка в России голову бы отбили и правильно сделали бы. А сколько украинцев в Украине свой язык предали! Я рабочий, но вижу, что вокруг творится. Ахметов и Янукович хапнули "Азовсталь" – завод со своим морским портом. Выбросили детский сад, больницу, которые теперь повешены на плечи бюджета. Жаль, что высшая власть жует сопли в тех случаях, когда нужно употребить кнут. Чтобы не получилось как с Грушевским. Чтобы не пришлось украинцам русский в Сибири изучать, если не сумеете отстоять свой язык".

Вітенко Григорій з с. Гранів Гайсинського району на Вінниччині, який нагадує: "Усього було в часі СРСР у Гайсині 10% російського населення, зате з чотирьох шкіл українською була тільки одна, а решта три – російські. Цей маразм, зауважує п. Вітенко, до відома таким, як Янукович, – аби вони тямили, чому українство не сприйме державного або офіційного статусу російської мови".

Немало резонних думок й у листі вінничанина Василя Молостова: "Чужі серед своїх, – така в нас ситуація, адже українське все у вигнанні. Мабуть, ні в якій країні світу такого немає. У прибалтійських республіках в процентному відношенні російськомовного населення було більше, ніж в Україні, але прибалти показали, що вони господарі на своїй землі. У нас же правлять бал ті, кому не місце на нашій землі. Як не згадати хоча б про неосяжний Сибір, який так потребує людських ресурсів. Ото і їхали б туди та розвивали там "великий и могучий". А якщо ж хочуть жити в Україні, то хай сидять без шуму, вже й так достатньо зла наробили нашому народу. Досить! Це я про таких, як Вітренко, Симоненко, Шуфрич, Кролики, Сердючки та їм подібні".

Уся ця пошта (я відібрав тільки невелику частину з того, що надійшло на мою адресу останнім часом) увиразнює, наскільки відповідальною має бути позиція кожного українця, кожного громадянина. Йдеться насправді не про мову – йдеться про долю України, про те, чи житимемо у справді вільній, гордій та незалежній своїй державі з власними національними та європейськими пріоритетами, де буде добре і привітно як українцям, так і іншим етносам, чи в якомусь безликому, по-зеківськи влаштованому, позбавленому голосу та гідності колоніальному придатку колишньої імперії, яка у тому, аби повернути нас до свого лігва, вбачає сьогодні своє найважливіше геополітичне завдання.

Отже, думаймо, думаймо, братове, гуртуючись у цей відповідальний час довкола Президента Віктора Ющенка, довкола тих політичних сил, що неперервно та послідовно стоять на позиціях Української державності. Кажучи словами поета, "трубить Трубіж: ми вийшли на рубіж"... Мусимо подолати його з честю.

Анатолій ПОГРІБНИЙ

ДРУГ ЧИТАЧА

РОК "КНИЖКИ РОКУ"

ҐРАН-ПРІ ПОПУЛЯРНОГО КОНКУРСУ-РЕЙТИНҐУ ЗДОБУЛА... НЕ ЗОВСІМ КНИЖКА

Сьомий рейтинґ-конкурс "Книжка року" відбувся – і це вже добре. Бо міг і не відбутися – традиційних проміжних, як у попередні роки, літнього та осіннього рейтинґувань так і не було, ба навіть підбиття підсумків спершу, за словами "ґенератора" проекту Костянтина Родика, мало відбутися у формі звичайної прес-конференції – просто на більше організатори банально не мали грошей. Такі наші "книжково-ринкові" реалії – торік навіть "Книжник-reviw" виходив з періодичністю "про людське око"... Але гроші на урочисту церемонію нагородження найкращих українських видавництв уе останній момент таки знайшлися, ба навіть невгамовна директор "Книжки року" Галина Родіна зуміла через Президента (!) "вибити" для цього "Український дім".

Світлина Олександра КУДЛАХМЕТОВА

Реалії національної культури: Костянтин Родик вів церемонію, спираючись на муляжі української книги.

Церемонія пройшла традиційно – як не відеопроектор регулярно ламався, то "Мертвий півень" Місько Барбара дратував публіку композицією на слова Андруховича "сто баксів – і всі тебе трахають, трахають"... Загалом, усе було навіть красиво (я не про "сто баксів", а про церемонію), однак головний приз – ґран-прі, яке так і зветься "Книжкою року", – багатьох відверто розчарував.

Сталося, власне кажучи, ось що: мало кому досі відоме київське видавництво "Емма" опублікувало в представницькому форматі збірник науково-популярних праць "Україна – козацька держава". Формат, звичайно, вражає: книженція завбільшки з півстола важить дев'ять з половиною кілограмів; поліграфія, м'яко кажучи, розкішна; до кожного примірника накладу докладено навіть якусь децицю ручної роботи; коштує 1800 гривень... Одне слово, ідеальний подарунок "крутому" шефові, бізнес-партнерові, громадському діячеві на ювілей тощо. Лише за жодних обставин не можна класти його на верхню полицю – якщо ненароком упаде на голову, можна отримати струс мозку...

Одначе у нас із цією книжкою відбувається щось, чого я особисто пояснити не можу – воно не вписується в жодні цивілізовані правила побутування такого типу видань. Несподівано Шевченківський комітет, всупереч власному "формату", нагороджує це видання найвищою в державі премією – Національною імені Тараса Шевченка! Здається, вперше в історії нею відзначено не твір, а... проект.

Менше з тим – рішенням Шевченківського комітету в нас переважно якось прийнято не дивуватися. Але ж відтак відбувається акція "Книжка року", де вже саме розмаїття експертів виключає упередженість – і ґран-прі здобуває все та ж "Україна – козацька держава". Причому про замовний характер відзначення не може бути й мови – у цьому конкурсі публічними є не лише імена експертів (яких кілька десятків!), а й інформація про те, хто за що голосував. Мало того: я особисто є одним із цих експертів, і ніхто мені нічого не "замовляв"...

Хоча, чесно кажучи, я навіть трішки розумію тих колег, які віддали свої голоси за цей "талмуд". Звичайно, він – не зовсім книжка в традиційному розумінні цього поняття, адже книжка існує насамперед для того, щоб її читати, а "Україну – козацьку державу" якраз читати неможливо. Проте небагато в неї виявилося справді достойних конкурентів, про яких із певністю можна сказати: так, книжка року – ось вона... Ні, насправді потужні книжки, які всіма своїми якостями заслуговували найвищої відзнаки, якраз були, однак у висліді вони, як правило, навіть не втрапили в короткий список голосування за ґран-прі. Причому зовсім не з чиєїсь "злої волі", а з цілком об'єктивних причин "формату". В рейтингу існує десять номінацій, у рамцях яких експерти – письменники, критики, видавці, культурологи тощо – обирають найсимпатичніші їм видання. У короткий же список голосування за ґран-прі втрапляють відтак ті книжки, які набрали найбільше балів з-поміж усіх інших. Одначе конкуренція в рамцях різних номінацій різна – і виходить так, що в ключових номінаціях, де багато хороших книжок, і "різнобій" експертних оцінок значно зростає, а отже, її переможці мають у висліді значно менший бал, ніж переможці "очевидних" номінацій. Отож, вибирати ґран-прі врешті-решт довелося між "Козацькою державою", чудово виданим, але науково безпорадним двотомником Валерія Шевчука "Муза Роксоланська" і науково геніальним, але виданим "наголо", навіть без елементарних коментарів і приміток, чотиритомником "Філософських праць" Дмитра Чижевського. Не дивно, що на такому "безриб'ї" більшість експертів назвали "Книжкою року" те, що є не зовсім книжкою...

У номінаціях тим часом усе було значно цікавіше. Традиційно "основними" вважаються рейтинги питомо літературні – "Красне письменство" та "Голоси". У них визначаються відповідно найкращі прозові й поетичні книжки року. Перемогла в прозовій номінації антологія української жіночої прози та есеїстики другої половини ХХ – початку XXI століття "Незнайома", яку з неабияким смаком випустило львівське видавництво "Піраміда". Ненабагато відстала напрочуд цікава книжка популярного письменника з Івано-Франківська Тараса Прохаська "З цього можна зробити кілька оповідань", видана "Лілеєю-НВ".

Серед українських видань зарубіжної прози заслужену перемогу здобув "Бляшаний барабан" Ґюнтера Ґраса, виданий столичним "Юніверсом" у серії "Лавреати Нобелівської премії". А от у поетичній номінації, де традиційно найжорсткіша боротьба, першим став збірник вибраного від львівського поета Віктора Неборака "Літаюча голова та інші вірші" (Львів, "Срібне слово"). Ненабагато йому поступилися так само збірники вибраного Сергія Жадана "Цитатник" (Харків, "Фоліо") і Оксани Забужко "Друга спроба" (Київ, "Факт").

У номінуванні наукових видань часом траплялися дивовижі – так, скажімо, літературознавча праця Тамари Гундорової "Постчорнобильська бібліотека. Український літературний постмодерн" (Київ, "Критика") перемогла в номінації "критика", тоді як згаданий уже сумнівної наукової вартості, але красиво виданий популяризаторський двотомник Валерія Шевчука "Муза Роксоланська" поцінований чомусь як "літературознавство". У філософській номінації тим часом переміг так само вище згаданий чотиритомник Дмитра Чижевського (Київ, "Смолоскип").

У номінації "Дитяче свято" цього разу видавництво Івана Малковича "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА" зібрало всі призи – відзначені розкішні "Сто казок" і не менш розкішні "Мандри Ґулівера" Джонатана Свіфта, а "на п'яти" їм наступали "Ліза та її сни" самого Малковича і ним-таки виданий черговий том "Гаррі Поттера".

В інших номінація відзначені такі видання: розкішний, але невиправдано дорогий двотомник "Гаргантюа і Пантаґрюель" Франсуа Рабле (Львів, "Кальварія"); "Історія книги" Володимира Овчіннікова (Львів, "Світ"); чудовий "Атлас світу" від київської "Картографії", який був відзначений і на Форумі видавців; том "Західноукраїнська інтелігенція у загальнонаціональних політичних та культурних процесах (1914–1939)" Олександра Рубльова, виданий Інститутом історії НАНУ; "З моїх споминів" Миколи Галагана (Київ, "Темпора"); "Станційні пасторалі" цьогорічного лавреата Шевченківської премії Григорія Гусейнова (Харків, "Акта"); перекладена з англійської студія Джонатана Долімора "Сексуальне дисидентство" (Київ, "Основи"); фундаментальний том документів "Українська мова у ХХ ст.: Історія лінгвоциду" (видання Києво-Могилянської академії); альбоми Лариси Членової "Олександр Мурашко" та Івана й Ольги Родічкиних "Старовинні маєтки України" (обидва – від київського спеціалізованого видавництва "Мистецтво").

Дуже хочеться сподіватися, що з фінансових проблем "Книжка року" виборсається, бо, попри все, уявити собі наше книжкове життя без цього конкурсу-рейтингу, як на мене, практично неможливо. Але ж формат ґран-прі таки треба міняти...

Іван АНДРУСЯК

ВІД АВТОРА

ДЯТЛИ, ЩО ПОЗБАВЛЯЮТЬ ДИТИНСТВА

Як казали древні, про смаки не сперечаються. Цю просту істину, здається, можна було би застосовувати й до телепередач. Мовляв, завжди є альтернатива – натисни кнопку й не страждай. Одначе це тільки здається, бо для того, щоб усвідомити цей вибір, треба бути сформованою особистістю із власними переконаннями й поглядами, тобто, треба бути дорослою людиною... А що робити дітям?

Один мій знайомий вирішив не купувати телевізора, доки доньці не виповнться дванадцять років. І що? Спочатку все було добре, а пішла дитина до школи, й з неї почали насміхатися однокласники. Отож, радикальні методи не завжди виправдовують себе. Звідси видається закономірним, що коли вже телебачення стало невід'ємною частиною нашого життя, то й показувати воно має відповідні програми й у відповідний час. Як на мене, передачі для дітей слід демонструвати в певні години, бо ж не можна "крутити" мультики в режимі "на одному каналі завершилися – на іншому починаються", треба дбати про здоров'я малечі. Отут ми й побачимо реальну конкуренцію – хто з телевиробників зуміє краще зацікавити маленького глядача. І врешті, треба думати, й при тому серйозно, які мультики можна дивитися нашим дітлахам, а які не варто, – і, врешті-решт, час змусити телекомпанії почути поради психологів, котрі "б'ють на сполох" стосовно агресії, що виливається на голови "підростаючого покоління" у вигляді низькосортної анімаційної продукції закордонного виробництва.

Звісно йдеться не про "Чіпа й Дейла" чи "Ведмедиків Ґаммі", а про засилля на наших екранах "Дятла Вудді", "Баґза Банні" й до них подібного. До того ж, "дитячий" не означає "дурний", і показувати дітям шедевр "Боб Губко – прямокутні штани" теж видається не зовсім доречним. Отже, мультик має бути добрим і базуватися на речах, зрозумілих дитині, адже телепродукт покликаний не лише розважати, а й ненав'язливо виховувати її. Згадую своє дитинство, й добрих мультперсонажів, які вчили любити природу, дружити, радіти життю, а скільки прекрасних пісень ми вивчили з улюбленими героями... Та наше телебачення, здається, забуло про те, що в Україні теж колись робили прекрасні анімаційні фільми. З яким задоволенням дивимося ми з доньками на диску "Петрика П'яточкина", "Бабусин коровай", "Капітошку" або "Горщика-сміхотуна", де відображено народне світосприйняття. На жаль, у телевізорі цього не побачити... Хоча ні – інколи їх транслюють на каналі... "РТР-планета". А віз українського телебачення, попри голосні заяви владців, на жаль, буксує.

Щоправда, цього місяця у нашому прокаті стартував "україномовний" Карлсон, але це лише крапля в морі. Тим паче, що мова йде лише про гарний переклад і достойний дубляж, себто показує, як треба подавати іноземну відеопродукцію. Тим часом українська мультиплікація конче потребує підтримки, як, зрештою, і вся наша кіногалузь – і йдеться, ясна річ, не про суто українські сюжети, а радше про своєрідне відчитування світових, бо якщо, приміром, існують американська й російська екранізації Пеппі Довгоїпанчохи, то чому б не з'явитися ще й українській?

Та наразі наше телебачення, певною мірою, позбавляє дітей дитинства, забиваючи голови проблемами вульгарної няньки Віки, жорстокими витівками дятла Вудді та іншими нісенітницями...

Катерина БОРИСЕНКО,
літературознавець, м. Київ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 120 000 примірників
Ціна договірна